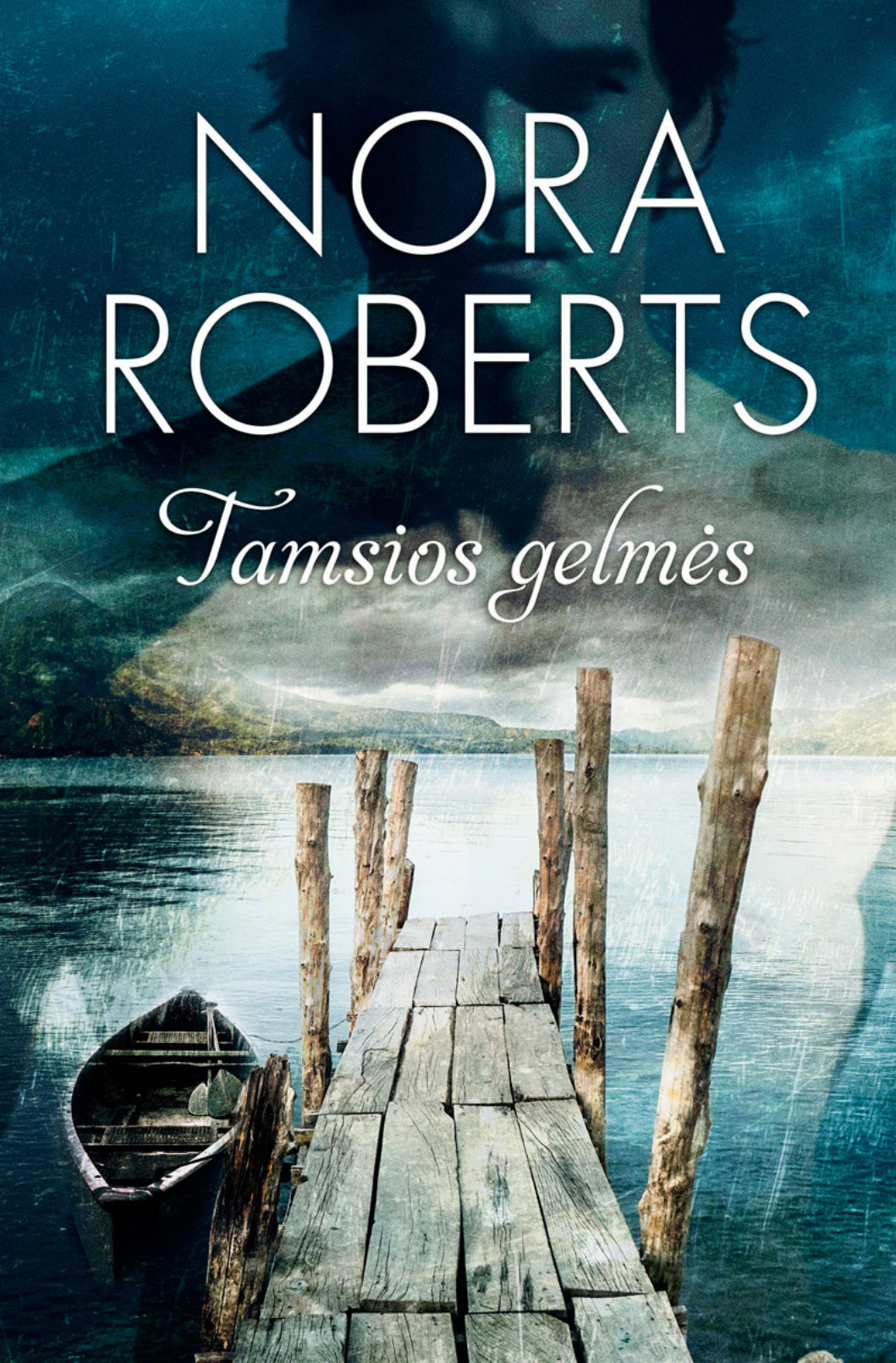

NORA
ROBERTS

Tamsios gelmēs

3 SKYRIUS

Zeinas laikėsi nurodymų. Skaudėti beveik nebeskaudėjo, mėlynės išbluko. Niekas kurorte nė nesigilino į daktaro Bigelou paaiškinimus apie nelaimę su dviračiu ar kodėl Zeinas turėtų likti savo kambaryje niekieno netrukdomas visos išvykos metu. O Leikvju terasoje niekas nesigilino į daktaro Bigelou paaiškinimus apie nelaimingą nutikimą slidinėjant.

Na, gal tik Emilija, kuri stebėjosi, kodėl Zeinui leido slidinėti, kai jis dar nebuvo atsigavęs po gripo. Bet niekas nuo to nepasikeitė.

Gyvenimas tęsėsi.

Zeinas tikrai išmoko vertingą pamoką: reikia būti atsargiam.

Jis visuomet, be jokių baksnojamų pirštu, susitvarkydavo kambarį, jam pavestus namų ruošos darbus atlikdavo nė nemurmėlėdamas. Stropiai mokėsi, labiau iš baimės, negu iš susidomėjimo. Mat jei pažymiai suprastės, jo laukia bausmė. Jei pažymiai suprastės, atims beisbolą. O beisbolas dabar tapo ne tik jo aistra, Zeino gyvenimo svajonė, bet ir pabėgimo kelias.

Kai tik jį priims į suaugusiųjų komandą, Zeinas paliks Leikvju ir niekada čia negrįš.

Visi elgėsi taip, tarsi gruodžio dvidešimt trečiosios niekada nebuvo. Namuose Leikvju terasoje visi gyveno mele. Zeinas atlaikydavo tėvo išbandymus. Buvo pakankamai protingas suprasti, kad tai išbandymai. Staiga jį be jokios priežasties pastumdavo ar smarkiai pliaukštelėdavo, o kai Zeinas nė nepakeldavo akių nuo grindų ir neištardavo nė žodžio, tėvo veidas nušvisdavo iš pasitenkinimo.

Naktimis, užsidaręs savo kambario ramybėje ir tyloje, Zeinas Bigelou rašydavo tiesą.

Sausio 12 d. Grehemas trenkė mane į sieną. Sakė, kad per pietus buvau niūrus ir nerodžiau dėkingumo. Paprašiau Maikio tėčio niekam nesakyti, kad kartu su juo kilnojamame svarmenis, nes noriu visus nustebinti. Jis vis tiek nekalba su Grehemu. Nemanau, kad labai jį mėgsta. Jis liepė neatsakinėti jam „taip, sere“, nes esą jaučiasi tarsi vėl būtų armijoje, o kadangi mes kartu sportuojame, tai turėčiau vadinti jį Deivu. Jis geras.

Kovo 2 d. Aš jau stipresnis! Kilnoju po 15 svarų, 3 kartus po 12. O šiandien nuo krūtinės atstūmiau 75 svarus ir padariau 36 atsispaudimus. Priaugau 5 svarus. Deivas sako, kad užaugo gryna raumenų masė. Rytoj įvyks pirmos ikisezoninės draugiškos rungtynės, treneris sakė, kad mano ranka plieninė! Ko gero, dėl tos grynos raumenų masės. Per treniruotę gavau taškų už pirmos ir trečios bazės apibėgimus ir už du visų bazių apibėgimus. Rytoj „Ereliams“ bus šakės! Eliza liepė išimti indus iš indaplovės. Atsakiau: „Gera!“. Grehemas plojo man antausį. Nes negalima sakyti „gerai“, reikia sakyti: „Taip, ponias“, tu bevertis šūdo gabale.“ Tada antausį gavo ir Eliza, nes nepataisė manęs, kai atsakiau „gerai“, ir buvo išvadinta „kvaila kale“. Mačiau, kad Brita jau tuoj pravirks, tai aš žvilgsniu ją sustabdžiau. Nėra reikalo, kad ir ji gautų antausį.

Jis rašydavo kasnakt, visas smulkmenas apie rungtynes, savo sporto pasiekimus, tėvo smurtą.

Rašė apie džiaugsmą ir jaudulį, kai Leikvju „Laukinės katės“ laimėjo taure. Kaip tėvas išdidžiai stovėjo tribūnose per rungtynes

ir kaip, važiuojant namo, atsainiai peikė Zeino bazių apibėgimus, jo mušimus. Kaip Deivas Karteris susimušė su Zeinu rankomis ir pavadino jį čempionu.

Tą vasarą jam suėjo penkiolika. Paaugo iki penkių pėdų ir vienuolikos colių, svėrė 128 svarus. Deivas vadino jį liesa, pikta kovos mašina. Jis nežinojo, kad Zeinas ir norėjo tokiu tapti.

Gruodžio 23-iosios naktį Zeinas prabudo visas išpiltas šalto prakaito. Susapnavo košmarą. Kad tėvas rado jo sąsiuvinius ir mirtinai sumušė.

Tačiau nieko tokio nenutiko, atėjo ir praėjo žiemos atostogos.

Pirmoji Zeino mergina buvo Ešlė Kinsdeil, šviesiaplaukė pirmūnė ir merginų futbolo komandos žvaigždė besijuokiančiomis akimis. Gegužę jis pakvietė ją į pirmą pasimatymą — į šokių mokykloje mokslo metų baigimo progą.

Kadangi buvo sutarę į tą renginį eiti kartu su Maikiu ir jo mergina — Ešlės komandos drauge ir ant galvos neleidžiančia užlipti moksluike Melisa, Mele, Raili, Deivas pasisiūlė juos visus nuvežti ir vėliau parvežti namo.

Zeinui nupirko naują kostiumą, naujus batus. Jis mėgino apsimesti, kad jam nerūpi, bet slapčia jautė pasitenkinimą taip pasipuošęs. Be to, vaikinai ištyso dar dviem coliais, tiek pat paaugo ir jo pėda.

Jis neapkentė savo šukuosenos, nes tėvas įsakė kirptis trumpai, kareiviškai, kad visą laiką prisimintų karo mokyklos grėsmę. Tačiau šiaip jau, Zeino manymu, jis atrodė tikrai gerai, po velnių. Tikėjosi, kad iki baigiant mokyklą jo ūgis sieks šešias pėdas ir tris colius, ko gero, taip ir bus. Tada jau nebereikės pakelti galvos kalbant su Grehemu. Su Grehemu, kuris vadino Ešlę, šiai negirdint, „Zeino kekše aire“.

Zeinui tebeskaudėjo pilvą nuo smūgio, kurį gavo neapdairiai pakėlęs akis pastarąjį kartą, kai Grehemas jį tais žodžiais norėjo suerzinti.

Dveji metai ir du mėnesiai — priminė jis sau. Tada Zeinui sukaks aštuoniolika, ir jis bus laisvas. Jie manė, kad sūnus stos į Šiaurės Karolinos universitetą Čapel Hilyje ir studijuos mediciną. Tikrai ne. Zeinas taikėsi į Pietų Kalifornijos universitetą. Šis ne tik kitame šalies gale, bet ir giriasi turįs gerų pasiūlymų beisbolo žaidėjams.

Jis pateiks prašymą priimti ten. Ir į Kalifornijos valstijos universitetą Fulertone. Ir į Arizonos valstijos universitetą. Jei Arizonos universitetas tiko Bariui Bondsui, tai tiks ir Zeinui Bigelou.

Susirašinėdamas su universitetais jis nurodys Emilijos adresą. Pasakys jai. Teta laikys liežuvį už dantų. Tikrai. Jis nenori būti gydytoju. Ji supras. Jei tik gautų stipendiją, jam pavyktų. Grehe-mas nė už ką nemokės už sūnaus pasirinktą, o ne jam nurodytą kelią. Taigi Zeinas turi gauti stipendiją.

O galimybės neblogos. Jo pažymių vidurkis aukštesnis nei vidutinis, o treneris — nė neabejojo — tikrai parems Zeiną kaip beisbolo žaidėją. Matematika ir gamtos mokslai Zeiną tiesiog žudė, vis dėlto jis šiaip taip įstengė nenusivažiuoti.

Už tai visą gyvenimą bus skolingas Maikiui.

Per išankstinius egzaminus Zeinas surinko 190 balų. Tik 50 iš matematikos. Už tai užsidirbo antausį atgalia ranka per veidą ir smūgį į pilvą. Kitą pavasarį turės perlaikyti ir pasikelti matematikos balą. Teks tam pasiruošti.

Zeinas liepė sau liautis apie tai galvoti. Juk jo laukia pasimatymas!

Išgirdus beldimą į kambario duris, pečiai įsitempė, bet tuomet jam toptelėjo, kad juk nė vienas iš tėvų pas jį nesibeldžia. Zeinas atidarė duris, už jų stovėjo Brita.

— Oho, koks tu!

— Gerai, ką? Išskyrus tuos asiliškus plaukus.

— Tau bent jau nereikia kasdien pinti jų į kasą, o prieš šokių pamoką susisukti į kuodą. Kloja nusikirpo trumpai ir, kai

pašiaušia, labai gražiai atrodo. Man trylika, o šukuotis turiu kaip aštuonmetė.

— Maikis su Mele šiam vakarui nusidažė plaukus žydromis sruogomis.

— Tie tai keistuoliai, — Brita plumptelėjo ant lovos krašto. — Eee... pažįsti Meidžorą Louverį?

— Aha, šiek tiek. Pirma gimnazijos klasė, krepšininkas. Pateko į rinktinę. Kodėl klausai?

Brita ant piršto suko savo į kasą supintus plaukus.

— Šiaip sau. Įdomu, ir tiek.

— Tik jau nereikia, — pasišaipė Zeinas. — Jis jau gimnazistas, tu dar ne.

— Kitais metais būsiu.

— Oi, įsimylėjai Meidžą, — jis sukikeno. — Dabar treniruosiesi bučiuotis su veidrodžiu...

— Užsičiaupk.

Kaip vyresniajam broliui ir priklauso, Zeinas pasimaivė mėgdžiodamas bučinių garsus. Tada staiga liovėsi, atsisuko į seserį.

— O varge, Brita, palik jį ramybėje.

— Ne tavo reikalas.

Užriekusi nosį, ji pakilo nuo lovos. Zeinas mostelėjo jai palūkėti.

— Meidžoras juodaodis.

Jos akys užsidegė pykčiu.

— Tu ką, rasistas? Tada aš...

— Baik, Brita, pati supranti.

Jos nosis pakilo dar aukščiau.

— Man geriau žinoti.

— Juk girdi, kaip jis šneka apie Ešlę, nes jos seneliai kilę iš Airijos. Pagalvok, ką sakys, o gal net padarys, jei pamatys tave su juodaodžiu.

Brita vėl klestelėjo ant lovos krašto.

— Koks skirtumas. Jis net nežino, kad aš egzistuoju.

Jei Grehemas suuos...

— Būk atsargi. Atsargi ir protinga. Dar penkeri metai. Žinau, atrodo kaip ištisa amžinybė, bet iš tikro tai ne.

— Mama sako, jog turiu elgtis kaip tikra panelė, kad šešiolikos būčiau pakviesta į debiutančių balių. Lankyti baleto pamokas, gerai mokytis, gražiai rengtis, mandagiai kalbėti. Tu bent jau gali žaisti beisbolą. O man — baltos suknelės ir perlai... Tegu užsiknis, Zeinai.

Sesuo vėl pašoko, plačiai mostelėjo rankomis.

— Tai ne man. Nenoriu tokia būti.

— O tu manai, kad aš noriu šito? — jis bedė pirštu į savo plaukus. — Tik būk atsargi ir protinga. Ypač man išvažiavus į kotedžą. — Zeinas dirstelėjo į duris. — Galvoju papasakoti Emilijai prieš išvažiuodamas.

— Ne! — Britos balsas baimingai suvirpėjo, akyse pasirodė išgąstis. — Jis pasius.

— Būtent. Jis pasius, kai sužinos, kad aš studijuosiu ne Čapel Hilyje, kad išvykstu kuo toliau nuo čia. Įniršęs jis gali tave nukriausti. Reikia, kad kas nors tau padėtų. Pavyzdžiui, Emilija.

— O ką ji padarys?

— Nežinau. Ką nors. — Tos mintys Zeiną graužė dieną naktį. — Nepaliksiu tavęs, kol nežinosiu, kad kas nors gali tau padėti.

— Amžinai manęs nesaugosi.

— Aišku, saugosiu. Pasikalbėsime apie tai vėliau, ne čia, ne namuose. Viską aptarsime. Gal Maikio tėvai irgi galės pagelbėti.

— Zeinai, negali niekam pasakoti. Juk mumis vis tiek niekas nepatikės.

— Deivas dirba ligoninės Skubiosios pagalbos skyriuje. Jis pažįsta Grehemą. Manau, jo nemėgsta. Jis nesako tiesiai, bet matyti. Pakalbėsime vėliau, — pakartojo Zeinas. — Bet aš neleisiu, kad jis tave skriaustų.

Brita žiojosi kažką sakyti, bet užsičiaupė ir papurtė galvą.

— Ką?

— Nieko. Pakalbėsime vėliau. Jeigu jie mus išgirs...

Zeinui teko skaityti apie karo belaisvius, kaip jie paslapčia susimokę kartu pabėgdavo. Pamanė, kad jiedu su Brita yra tikri belaisviai savuose namuose.

Tačiau kitas ištisas keturias valandas jis buvo laisvas. Nuo pat tos akimirkos, kai įlipo į Karterių visureigį, iki tada, kai jį vėl išleido prie namų, gyvenimas buvo normalus. Ir linksmas.

Taip, taip, jam teko paskambinti į Ešlės namų duris, užėti vidun ir koki milijoną kartų su ja nusifotografuoti. Buvo atvykę netgi jos seneliai — jie irgi fotografavo ir kalbėjo su šauniu akcentu.

O Ešlė atrodė tikrai puikiai, plaukai gražiai krito bangelėmis. Ji sakė, kad mama juos „sugofravo“, kad ir ką tai galėtų reikšti. Zeinas pagyrė merginos suknelę, ji iš tikrųjų jam patiko, nes melsva spalva gražiai derėjo prie Ešlės akių.

Sporto salė, kur vyko šokiai, buvo papuošta paplūdimio tematika. „Plauk su banga!“ „Atsargiai — potvynis!“ Bet tiek to, bent jau didžėjus buvo geras, o ir apšvietimas šaunus.

Maikis garsėjo kaip blogiausias šokėjas pasaulio istorijoje, o štai Zeinui šokių aikštelėje sekėsi visai neblogai. Jam ypač patiko lėti šokiai, kai tereikėjo tik linguoti ir glausti prie savęs Ešlę.

Ji jau leido jam paliesti krūtis, tiesa, per marškinėlius, bet visgi jam jau teko jas čiuopti. Zeinas vylėsi, kad neilgai trukus galės pačiupinėti iš tikrųjų.

O matant, kaip Ešlė jam šypsosi, tos viltys tik stiprėjo.

Mergina sunėrė rankas jam ant kaklo ir švelniai truktelėjo. Tai reiškė, kad ją reikia pabučiuoti. Jis pajuto guminukų skonį, ji kvepėjo gėlėmis.

— Nuostabus vakaras, — sumurmėjo Ešlė, — dar savaitė mokykloje, o tada vasara.

— Trys su puse dienos, — pataisė Zeinas.

— Taip, dar geriau. Bet... aš taip pasiilgsiu tavęs, kai išvažiuosi atostogauti į Italiją.

— O paskui tu išvažiuosi į Airiją. — Zeinas prisitraukė ją arčiau. — Norėčiau, kad abu išvyktume tuo pačiu metu. Tuomet bent jau būtume tame pačiame žemyne.

— Turėsi man rašyti. O aš rašysiu tau. Gaila, kad neturi telefono. Galėtume susirašinėti žinutėmis.

— Pamėginsiu gauti. Tėvai nė už ką nesutiks, bet manau, pavyks įkalbėti Emiliją, kad nupirktų, o aš jai sumokėsiu.

Ir kuo geriausiai paslėpsiu. Kaip ir sąsiuvinius.

— Būtų nuostabu! Net neįsivaizduoju, ką reiškia neturėti telefono. Turbūt jautiesi tarsi atkirstas nuo... na, nuo visko. Juk visi turi. Tavo tėvai siaubingai griežti.

Tu net neįsivaizduoji.

— Aha, griežti.

Daina pasibaigė, bet Ešlė nuo jo neatsitraukė.

— Na, kitais metais būsimе priešpaskutinėje klasėje. Gal jie truputį atsileis.

— Aha, gal. Nori eiti laukan ir?..

Ešlė nusišypsojo. Suprato, ką reiškia „ir?..“

— Einam.

Vakaro oras buvo vėsus, koks ir turi būti pavasarį prie ežero. Zeinas atidavė Ešlei savo švarką. Lauke buvo ir daugiau jaunuolių, išėjusių pasikalbėti, paslapčia parūkyti, patraukti žolės. Arba dar ką nuveikti...

Zeinas nieko nerūkė ir nevartojo. Neverta dėl to būti išsiųstam į karo mokyklą. O dabar nusitempė Ešlę kuo toliau nuo visų, gilyn į šešėlius, kur galės rimčiau pasibučiuoti, kur jis galės pagaliau iš tikrųjų paliesti jos krūtis.

Ir kai jau pamanė, kad gali, Ešlė atsitraukė.

— Sustokim.

Zeinas jautė jos širdį pašėlusiai plakant po jo delnu, girdėjo trūkčiojančią alsavimą. O, jei dar nors minutę, gal vos trisdešimt sekundžių...

— Aš nenoriu... — ji paėmė jį už rankos. — Bet turime liautis.

— Ešle, tu man tikrai labai patinki.

— Ir tu man labai patinki. Bet geriau grįžkime vidun. Nepyk.

— Aš nepykstu. — Jis buvo tik nusivylęs, taip, ir su tokiu kietu daiktu kelnėse, kad nebuvo tikras, jog galės paeiti. — Aš suprantu. Tik... Aš nuolat apie tave galvoju. Noriu būti su tavimi.

„Jos akys kaip ežerai“, — pamanė Zeinas, kai Ešlė pažvelgė į jį. Tokios švelnios, tokios mėlynos, kaip išsiliejusios vandens platybės.

— Ir aš galvoju apie tave... Todėl ir turime liautis. Mano močiutė, kai buvo mano metų, pastoj, ėmė lauktis mano tėčio.

— Vajėzau!

— Tai va. Todėl geriau grįžtam į salę.

Zeinas nė nebuvo pagalvojęs, kad jiedu galėtų padaryti tai... Tiksliau, dar nebuvo įtraukęs to į savo planus. O Ešlė, pasirodo, pagalvojo. Zeinas nežinojo nė ką sakyti.

Juolab kad tai, jog ji pagalvojo, nė kiek nepadėjo sumažinti spaudimo kelnėse...

— Man tik reikia... Eee...

Ešlė pažvelgė žemyn, nusišypsojo. Jos ežero mėlynumo akys juokėsi.

— O... Gerai. Tuomet pakalbėkime apie integralinį ir diferencialinį skaičiavimą.

— Tai gali padėti.

Tas vakaras buvo puikus. Kai jis palydėjo Ešlę iki durų, ji apdovanojo jį iš tikrųjų nepakartojamu bučiniu. Ir vėl teko galvoti apie integralinį ir diferencialinį skaičiavimą, kad galėtų grįžti į mašiną neapsigėdijęs.

Zeinas pagalvojo, kad kai užrašys viską į sąsiuvinį, kiekvieną kartą skaitydamas vėl iš naujo galės išgyventi. Be to, visame tos dienos įrašė nebus nieko šūdino, nieko apie testus, apie namų kasdienybę, Grehemo žeminimus.

— Ačiū, kad pavežėte, Deivai, — padėkojo jis ir delnais susidaužė su Maikiu.

Zeinas pasuko prie durų, nors troško dar pasivaikščioti gatvėmis, pasvajoti apie Ešlę, apie tą paskutinį bučinį. Bet jam liepta prisištatyti namo pusę dvyliktos.

Gal pasidaryti ko nors užkąsti, — nors tai griežtai draudžiama po vakarienės, — nes po šokių jautėsi alkanas kaip vilkas. Nors kokį sumuštinį... Betgi Zeinas buvo beveik įsitikinęs, kad Grehe-
mas, ko gero, suskaičiavo kumpio griežinėlius.

Tad gal geriau nereikia. Verčiau bus už žolę žemesnis, nusprendė. Pastarosiomis dienomis Grehe-
mas vaikščiojo ypač niūrus ir piktas. Nesistumdė, neniuksėjo, užtat urzgė. Tarsi šuo, besitaikantis įkąsti.

Ir kai atsirakinęs duris Zeinas įėjo vidun, to pikto šuns dantys sublizgo.

— Tu pavėlavai.

Grehe-
mas stovėjo vestibulyje su škotiško viskio taure rankoje. Akys šaltos kaip ledas.

— Sere, dabar vienuolika trisdešimt.

— Vienuolika trisdešimt *keturias*. Ar pamiršai, kelintą liepia-
u grįžti?

— Ne, sere.

— Punktualumas labai svarbu. Laikytis taisyklių labai svarbu. Išėiti iš namų pasilinksminti — tai privilegija, kurią reikia užsitarnauti, o ne teisė.

— Supratau, sere.

„Dveji metai ir du mėnesiai“, — kartojo ir kartojo jis mintyse tarsi mantrą.

— *Man* mano laikas labai svarbus. Gal manai, kad neturiu ką veikti, tik budėti ir laukti sūnaus, kuriuo negaliu pasitikėti? Kuris nuolat laužo taisykles?

Zeinas stovėjo įbedęs akis į grindis. kažkas bus. Gal tą kažką sujudino viskis. Gal paprasčiausiai prasiveržė į paviršių tai, kas pastarąsias kelias dienas tik urzgė viduje.

— Atsiprašau. Turbūt ilgiau užtruko parvežti mergaites ir tik tada...

Zeinas buvo pasiruošęs stumtelėjimui, gal ir kam nors blogiau, todėl nuo smūgio į krūtinę tik žingtelėjo kelis žingsnius atgal.

— Manai, man rūpi tavo pasiteisinimai? Reikėjo būti atsakingesniam ir tinkamai planuoti laiką, gerbti taisykles. Bet kadangi, kaip visuomet, neturi jokios atsakomybės, jokios pagarbos, tau skiriamas dviejų savaitių namų areštas. Tau draudžiama skambinti telefonu, žaisti kompiuteriu, eiti į lauką, taip pat žaisti beisbolą.

Zeinas nevalingai kilstelėjo galvą.

— Sere, bet mes važiuosime į Valstijų čempionatą, antri metai iš eilės. Mes...

Piktdžiugiškas šypsnyš nustelbė urzgesį.

— Ką gi, vadinasi, dėl savo neatsakingumo apvils ir savo mokyklą, ir komandos draugus. Neteks pasidžiaugti šlove. Tu tikras nevykėlis, Zeinai, visada toks buvai.

Zeinui galvoje tarsi nušvito.

— Tai štai dėl ko visa tai? Nenori, kad žaisčiau, nenori, kad būčiau nugalėtojų komandos narys, nenori, kad pasižymėčiau. Todėl ieškai bet kokios dingsties, kad tai iš manęs atimtum. Tu...

Visiškai paskendęs savo įniršyje, Zeinas nespėjo pasirengti smūgiui atgalia ranka.

— Še tau dar dvi savaitės.

Grehemas sviedė taurę su gėrimu į šoną, sugriebė sūnų už marškinių ir trenkė nugara į duris.

Tą akimirką Zeinas suprato esąs teisus. Keturios pavėluotos

minutės — tik dingstis atimti tai, ką jis mėgsta, ką dievina. Rankos nuleistos prie šonų susigniaužė į kumščius.

— Gėrei?

— Ne.

Grehemas vėl trenkė jį į duris.

— Nemeluok! Vartojai ko nors?

— Ne.

— Nusėlinot į krūmus ir ten įkišai tai mažai kekšei? Taip?

— Ne! Ešlė — ne kekšė.

— Aišku, kad kekšė, o tu toks kvailas, kad nė nematai, jog ji bando suleisti į tavo nagus vien dėl mano pinigų. Tik jau nereikia — grįžti pavėlavęs, pusnuogis ir aiškini, kad jos neišdukinai!

Zeinas buvo nusirišęs kaklaraištį ir nusivilkęs švarką — kaip ir visi kiti vaikinai per šokius.

— Aš nevartojau narkotikų, negėriau alkoholio ir neturėjau lytinių santykių. Buvau mokyklos šokiuose.

Zeinas pasirengė atlaikyti kumštį, bet smūgis į paširdžius buvo toks stiprus, kad jis susilenkė.

— Tai koks tu vyras, jei negali net įlįsti į tos mažos airių kekšytės kelnaites?

— Grehemai!

Tėvas nė neatsigręžė išgirdęs persigandusį žmonos balsą.

— Užsičiaupk, velniai rautų! Aš užsiėmęs.

— Britai negera. Ji apvėmė visas grindis.

— Susitvarkyk pati!

— Grehemai, ji vemia, jai isterija. Daryk ką nors!

— Aš tau padarysiu!

Jis nustūmė Zeiną į šoną ir užlėkė laiptais aukštyn.

Zeinas nejautė nieko, žiūrėdamas, kaip Grehemas mosuoja kumščiais, kaip Eliza šaukia ir bando jam suduoti atgal. „Tegu paleidžia vienas kitam kraują“, — pagalvojo. Kaip pora pasiutusių gyvulių. Jam tik reikia praeiti pro juos pas Britą.